

Zrzaví průvodci kronika uzlů Země

IDEAIFY
idea beauty

Pavel Hrejsemnou

Zrzaví průvodci: kronika uzlů Země

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Zrzaví průvodci

Podnázev: Kronika uzlů Země

Autor: Pavel Hrejsemnou

Nakladatel: IDEAILY s.r.o. **Adresa nakladatele:** Na Studních 71, 284 01
Kutná Hora **Web:** www.idealify.cz **E-mail:** info@idealify.cz

Rok vydání: 2025 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 169 A5

Autorská práva a právní doložky

© 2025 Pavel Hrejsemnou a IDEAILY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a nakladatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-53028-73-8

ISBN (ePub verze): 978-80-53028-74-5

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAILY s.r.o.

Věnování

Tato kniha je s hlubokou úctou a vděčností věnována všem citlivým duším, které vnímají šepot Země, slyší její prastaré ozvěny a cítí proudy energie, jež prostupují světem.

Je určena těm, kteří vidí dál než ostatní, těm, kteří se nebojí hledat pravdu v hlubinách zapomenutých míst, a těm, kteří si i přes všechna úskalí dokáží uchovat jiskru naděje.

Všem těm, jejichž vnitřní energie pulzuje v souladu s rytmem planety.

Prolog

V každém dávném příběhu, v každé zašlé legendě, dříme zrnko pravdy. A ve skutečně prastarých pověstech se ta zrnka uplétají do samotné tkáně země, do kamenů, do vody, do neviditelných proudů pod povrchem. Většina lidí je nikdy necítí, nikdy nevidí ty neznatelné záblesky, nevnímá šepot, který se nese staletími. Ale jsou tací, kteří vnímají. Ti, pro které je závoj mezi světy tenčí než pro ostatní. Ti, kteří slyší, co je tiché, a vidí, co je skryté.

Tento příběh začal dávno, dávno předtím, než se stavěly hrady a města, předtím, než se jména začala zapisovat do kronik. Začal v době, kdy Země ještě dýchala svým vlastním, prastarým rytmem, a její srdce pulzovalo silou, která nebyla ani dobrá, ani zlá, jen prvotní. Postupem věků lidstvo rostlo, budovalo, ale také ničilo a zapomínalo. A s každým zapomenutým rituálem, s každým potlačeným tajemstvím, se některé uzly v energetické síti Země začaly ucpávat, jiné usínat, a některé se dokonce pokřivily v něco temného.

Ale Země má své strážce. Ty, kteří jsou s ní spojeni od narození, s krví protkanou nitkami starodávných energií. Ti, kteří nesou znamení, byť často skryté. Někdy se jim říká divní, jindy se jich bojí, ale oni jsou ti, kteří dokáží vnímat ozvěny minulosti a cítit hrozby budoucnosti. Jejich vlasy jsou jako polibek zapadajícího slunce, jejich duše jako ozvěna prastarých lesů. Zrzaví.

Tento příběh vypráví o jedné takové skupině. O mladé ženě Lucii, která vidí víc než ostatní. O Petru, který hledá odpovědi v zapomenutých textech. O Jakubovi, který cítí rytmus světa. O Elišce, která vnímá data i tam, kde nejsou. O Kateřině, která vidí obrazy tam, kde jsou jen stíny. A o Karlovi, který slyší první šepot Země.

Neznali se. Nežili život, který by je k takovému poslání předurčoval. Ale pak se Země zachvěla. A s tím prvním otřesem se probudilo něco hluboko pod Znojmem. Něco, co nemělo být nikdy odkryto. Něco, co ohrožovalo rovnováhu celé sítě.

A tak začala jejich cesta. Cesta, která je zavedla na místa opředená legendami a hrůzou. Na místa, kde se čas zastavil a kde se hranice mezi světy stíraly. Cesta, která je přivedla tváří v tvář prastarým silám, a která je měla naučit nejen vnímat Zemi, ale i sebe samé.

Toto je kronika jejich putování. Kronika, která začíná zemětřesením, ale která vede k poznání, že některé ztráty jsou nevyhnutelné. A že i když se energie rozptýlí, nikdy doopravdy nezmizí. Jen čeká, až bude znovu nalezena.

Kapitola první: Šepot v kameni a tiché ozvěny

Vítr, co se plíží Křivoklátskem, je starší než jakýkoliv strom, vyšší než kterýkoliv z hradů, co se později zdvihly na jeho zbrázděném těle. Nese s sebou pach jehličí, vlhkosti z hlubokých roklí a ozvěny. Ozvěny dávných časů. Milénia předtím, než první stavební kámen usedl na skalnatý ostroh nad Berounkou, šeptal už ten vítr o místě, které nebylo pouhým kusem země.

Bylo to někdy v době, kdy slunce nebylo jen zdrojem tepla, ale bytostí s vlastní vůlí a měsíc neměřil čas, nýbrž rytmus duší. Na tomto ostrohu, který se tyčil z hlubokých lesů jako pěst obrácená k obloze, se setkávaly linie, které okem nebyly viditelné. Ti, co chodili po zemi bosí, ti, co uměli naslouchat tichu, nazývali to místo Duchovým Prahem. Bylo to místo, kde se země a obloha dotýkaly, kde se svět živých mísil s říší, jejíž jméno se nesmělo vyslovit nahlas. Nikdy nebylo trvale osídleno, neboť ti nejmoudřejší věděli, že s některými místy se nejedná. K nim se chodí s úctou, s obětinou, s prosbou. Ale nikdy se na nich nestaví domov.

Jednou za rok, v den letního slunovratu, se zde scházeli stařešinové kmenů rozesetých po kraji. Jejich tváře zbrázděné vráskami byly mapou dávných strachů a hlubokých poznání. Před východem slunce zapalovali ohně v kamenném kruhu na samotném vrcholku ostrohu. Jejich

modlitby se vznášely s kouřem k nebesům, prosíce o požehnání, o úrodu, o mír. A zároveň o klid pro to místo, o utišení energie, která občas pulzovala ze země s takovou silou, že se i ti nejodolnější muži chvěli.

Pamatoval si starý Sámor, jak tehdy, jako mladík, v noci před rituálem cítil chlad i v nejteplejší letní noc. Jak se vlasy na jeho zátylku ježily a jak ticho kolem něj bylo těžké, plné nevyslovených otázek. Co to místo skrývá? pomyslel si tehdy. Proč se mu zvířata vyhýbají, ale naši předci ho ctí? Nikdo se neodvažoval jít k samotnému středu kamenného kruhu, kde se zdálo, že vzduch vibruje. Odtamtud přicházely ty nejhlubší mdloby, nejhorší noční můry. Bylo to patogenní místo, dávno předtím, než pro takový pojem existovalo slovo.

Jen zrzaví, muži i ženy, se odvážili k němu blíž. Byli považováni za požehnané, někdy i prokleté. Jejich vlasy barvy ohně prý signalizovaly spojení s hlubokými silami země, s duchy předků, kteří se odmítli podvolit. A Sámor si pamatoval, jak jedna zrzavá dívka, Lyra, tehdy jen o málo starší než on sám, stála u okraje kruhu a zírala do nicoty. Její pohled byl prázdný, ale její ústa šeptala slova, kterým nikdo nerozuměl. Zvláštní, chrčivé zvuky, cizí jazyk, který nepatřil k žádnému z kmenů. Druidové tehdy říkali, že je to řeč Duchů. Dnes by to nazvali deliriem. Ale Lyra se pak probudila, jako by se nic nestalo, a na jejím předloktí se objevilo drobné znamení, jakýsi záhadný symbol, který nikdo neuměl rozluštit. Byla to první runa, předzvěst budoucího prokletí, která se tehdy považovala za požehnání.

Časy se však měnily. Přišli ti, kteří věřili v jednoho Boha a v moc meče a kamene. Ti, kteří se neptali země, ale dobývali ji. Ve třináctém století, v době rozmachu královské moci, přikázal král Václav I., prozíravý a silný panovník, stavbu nového, velkolepého hradu. Týřov. Měl to být strážce obchodní stezky, symbol královské moci v divokém kraji.

Když se první zedníci a dělníci, těžce oddychující pod tíhou surového kamene, vydrápali na skalnatý ostroh, narazili na zbytky prastarého kamenného kruhu. „Pohanské modlářství,“ odfrkl si královský stavitel, mistr Bernard, muž s tváří tvrdou jako křivoklátský pískovec. „Zbourat. Tady bude hradba. Boží slovo a královská moc zlomí každé pohanství.“

Ale kameníci brzy zjistili, že práce zde není snadná. Kladiva praskala, dláta se tupila neobyčejně rychle. Koně se plašili bez příčiny, jejich nozdry se chvěly neviditelným strachem. Zedníci si stěžovali na nevysvětlitelné závratě a nevolnost, obzvláště u jedné části budoucího paláce, kde kdysi stávala ta největší modla. Jakoby se zde zastavoval čas. Bylo to, jako by si samotná skála pod jejich nohama odmítala podvolit.

„Jen lenost a pověřčivost, pánové!“ hřměl Bernard, jeho hlas se rozléhal údolím. Ale i on v noci, když ulehl ke spánku, slyšel šepot větru. Šepot, který nebyl větrem. Bylo to jako tiché ozvěny dávných jazyků, zvuky, které se snažily prodrat skrze spáry kamene a promluvit k němu. A někdy, v hluboké tmě, se mu zdálo, že vidí záblesk zrzavých vlasů v mlze, která se plížila z údolí. Neznal historii tohoto místa. Nechtěl ji znát.

A tak, kámen po kameni, rostl Týřov na starých základech. Nevědomky, každý nový kámen, každá nová zeď, uzamykala dávnou sílu, která pulzovala z nitra ostrohu. Nezlomila ji, ale spíše ji stlačila, koncentrovala do jedné obrovské, časované nádoby. Prokletí místa nebylo zničeno. Bylo jen... uspokojeno. Na čas. Čekalo na probuzení. A čekalo, až si promluví svým vlastním jazykem, skrze ty, kteří budou mít odvahu (nebo smůlu) se k němu přiblížit.

Kapitola druhá: Ozvěny a probuzení

Staletí plynula přes kamenné hradby Týřova jako voda přes říční oblázky. Rytíři, páni i prostí lidé, všichni podlehlí zubu času, stejně jako jejich sny a intriky. Hrad, kdysi chloubou českého krále, se proměnil v kamennou jizvu na tváři krajiny, majestátní, ale tichou. Lesy kolem něj se rozrostly, divočina si vzala zpět to, co jí člověk vyrval. Jen vítr dál šeptal své pradávné příběhy, ignorujíc lidské snahy o zapomnění.

Ale prokletí nespalo. Dřímající energie Týřova, stlačená a koncentrovaná hluboko pod zříceninami, se probouzela s každým neopatrným krokem, s každým novým úderem blesku, který rozčeřil oblohu nad Křivoklátskem. V průběhu staletí se pověsti o zřícenině mísily se strachem. Místní se Týřovu vyhýbali. Děti se učily nesmějí k němu ani pohlédnout, natož vkročit na jeho půdu. Vyprávělo se o ztracených duších, o podivných světlech v noci, o zvucích, které se linuly z prázdných oken, ačkoliv tam nikdo nebyl.

Pravé probuzení kletby však nepřišlo náhle, s velkým třeskem, ale plíživě, jako mráz. Začalo to drobnými anomáliemi, které se daly snadno přehlédnout nebo vysvětlit. Pohřešované domácí zvířata. Ztracení psi, kteří se objevili o desítky kilometrů dál, zmatení a vyhublí, s očima plnými nepopsatelného děsu. Pak to byli lidé. První se ztratili trampové, kteří si chtěli zkrátit cestu přes lesy u

Týřova, aniž by tušili o jeho pověsti. Objevili se později, o mnoho dní, někdy i týdnů. Měli otřesy, horečky, pamatovali si jen útržky snů, které se jim zdály skutečnější než probuzený svět. A v jejich očích bylo něco prázdného, něco, co tam předtím nebylo.

Místní policejní stanice v Křivoklátu i PČR v Rakovníku si s tím nevěděly rady. Zprvu se jednalo o ojedinělé případy, pak se začaly množit. Vždy se odehrály v okruhu několika kilometrů od Týřova. A vždy, když se to stalo, svědci popisovali totéž: náhle se zvedl prudký vítr, ačkoliv nikde jinde ani lístek nepohnul, a lokálně se rozpršelo s ostrými blesky, zatímco okolní obloha byla bez mráčku. Meteorologové krčili rameny, přičítali to vzácným mikroklimatickým jevům. Jenomže tyto "jevy" se začaly opakovat s alarmující pravidelností.

Jednoho sychravého říjnového odpoledne zmizel Karel, dřevorubec z blízké vesnice. Byl to zrzavý, statný muž, známý svou veselou povahou a neochvějnou silou. Pila mu ztichla uprostřed hlubokého lesa, jako by prostě zmizela s ním. Rodina vyhlásila pátrání. Po třech dnech, kdy už všichni ztráceli naději, se objevil. V Brně. Bloumal po náměstí Svobody, bosý, s vybledlou kůží a v očích měl stejnou prázdnotu jako ti před ním. Když se k němu přiblížili policisté, něco zamumlal. A pak promluvil. Slova, která vycházela z jeho hrdla, nebyla čeština. Byla to ta zvláštní, chrčivá, nesrozumitelná kakofonie, kterou místní slyšeli už dřív od těch, co se vrátili.

Jeho manželka, Milena, seděla u jeho lůžka v rakovnické nemocnici, slzy jí stékaly po tvářích. „Je to můj Karel,“ šeptala doktorům, „ale není. Co se s ním stalo?“ Doktor Kovařík, zkušený psychiatr, diagnostikoval těžkou posttraumatickou stresovou poruchu a aphasií. Přitom si všiml něčeho podivného. Na vnitřní straně Karlova předloktí, těsně u zápěstí, se objevilo čerstvé tetování. Tenké, ostré linie tvořily symbol, který Kovařík nikdy předtím neviděl. Vypadal jako nějaká pradávna runa, ale žádný katalog, žádná etnografická kniha takovou neznala. Byl to složitý, geometrický tvar, který vyzařoval jakousi zvláštní, neklidnou energii.

Mezitím, u paty Týřova, u patky gotického paláce, kde kdysi Sámor jako mladík cítil chlad a Lyra šeptala "Duchovým jazykem", ležel na zemi mobilní telefon. Patřil Karlovi. Obrazovka byla černá, rozbitá. Když se ho pokusil vzít do ruky lesní strážce, náhle se jeho vlastní náramkové hodinky zastavily. Ručičky se zasekly na čase 3:17. Cítil náhlou slabost, žaludek se mu sevřel a na okamžik ho přepadla mdloba. Jako by z kamene pod ním sálala chladná, neviditelná síla. Rychle couvl, v očích měl paniku. Zprávy o "patogenním místě" na Týřově už kolovaly mezi místními šepem, ale málokdo je bral vážně. Až do teď.

V Praze, daleko od hlubokých lesů Křivoklátska, si třiatřicetiletá Lucie Holanová, kurátorka starověkých textů v Národním muzeu, nevědomky prohlížela digitalizované snímky jedné z nejzáhadnějších sbírek muzea: několika desek s vyrytými, neznámými symboly, nalezených kdysi v keltském hradišti u Loun. Byly to runy. A jedna z nich, ta

uprostřed, se nápadně podobala tomu, co před chvílí zahlédla na zprávách o "záhadném muži z Brna", na fotografii jeho předloktí. Lucie to ignorovala. Náhoda. Přesto ji onen symbol znepokojoval víc, než byla ochotna si připustit.

Kapitola třetí: Probuzená intuice

Lucie Holanová si přetřela unavené oči. Digitální snímky runových desek na monitoru jejího počítače se jí slévaly dohromady. Snažila se soustředit na práci, ale obraz Karlova předloktí z televizních zpráv, s tím zvláštním, vrytým symbolem, jí nešel z hlavy. Bylo to absurdní. Náhoda. Vědecká mysl v ní odmítala jakékoli iracionální spojení. Přesto se jí ten obraz zarýval do paměti, jako by tam patřil.

Natáhla se pro svůj hrnek s kávou, když vtom si všimla jemného brnění na vnitřní straně levého předloktí. Zastavila se. Podívala se dolů. Nic. Jen její bledá kůže, posetá pihami. Lucie byla zrzka. Rudé vlasy, které jí kdysi v dětství přinášely posměch, se s věkem proměnily v ohnivou korunu, kterou nyní nosila s hrdostí. Byla zvyklá na pozornost, kterou její barva vlasů přitahovala, ale nikdy nepřemýšlela o tom, že by mohla mít hlubší význam.

Od té chvíle se věci začaly dít. Zprvu nenápadně. Její oblíbené náramkové hodinky se začaly nahodile zastavovat. Vždy na několik vteřin, pak se zase rozeběhly, jako by se nic nestalo. Mobilní telefon občas ztratil signál i uprostřed Prahy. V autě začalo zlobit rádio, vydávající statické šumy i na místech s perfektním příjmem. Vědecká Lucie to přičítala elektromagnetickému smogu velkoměsta, poruše sítě, stárnoucí elektronice. Ale hluboko uvnitř, v té části její mysli,

kteřá se zabývala dávnými, nevysvětlenými texty, se probouzelo něco jiného. Intuice.

Jednoho dne, procházejí kolem vitríny s keltskými artefakty v muzeu, se Lucii náhle zatočila hlava. Svět kolem ní se rozostřil, zvuky utichly. Pocítila, jako by se její tělo nepatrně posunulo, jako by se zhoupla na neviditelné vlně. Zároveň ji zaplavil chlad, pronikavý, až kostní chlad, který neměl nic společného s teplotou v místnosti. Její kůže naskočila husí kůží. V mysli jí prolétla sekvence nesrozumitelných zvuků, chrčivých, hlubokých, cizích. Okamžik nato vše přešlo. Svět se ustálil, zvuky se vrátily. Lucie se rozhlédla kolem. Nikdo si ničeho nevšiml. Nikdo to neviděl, necítil. Jen ona.

V noci nemohla spát. Ty zvuky se jí vracely v mysli. A s nimi i vzpomínka na Karlovo tetování. Vstala, šla do koupelny a v ostrém světle zkoumala své předloktí. Přejetí prstem po kůži. Nic. Žádné znamení. Pak se jí dech zadrhl v krku. Těsně pod kůží, jako tenká, neviditelná inkoustová linka, se rýsoval... obrys. Byla to stejná runa, jakou viděla na Karlově předloktí, ale bledší, sotva znatelná, jako by ještě nebyla dokončena. Jako by se měla teprve zhmotnit. Srdce jí bušilo. Tahle náhoda už byla příliš velká.

Následující dny Lucie trávila každou volnou chvíli studiem. Zapomněla na svou disertační práci, na termíny, na všechno. Hledala cokoliv o patogenních zónách, o geomantii, o záhadných zmizeních v Česku, které se nikdy nevyřešily. Její vědecký skepticismus se drtil pod tíhou hromadících se důkazů. V archivech objevovala zmínky o lidech, kteří „se ztratili v divočině a objevili se jinde“, zprávy z 19. století o

„hysteriích“ spojených s tajemnými lesy, dokonce i dobové články o podivných meteorologických jevech, které se soustředily na konkrétní oblasti. A v každé takové zprávě, v každé dobové kresbě, se občas objevil náznak symbolu. Téže runy.

Čím hlouběji kopala, tím jasněji se jí v mysli rýsovala jedna věta, jedna děsivá myšlenka: není náhoda, že ti lidé mizí. Není náhoda, že se objevují jinde. A už vůbec není náhoda, že ona, zrzavá Lucie, s prastarou runou pod kůží, to celé vnímá. Bylo to, jako by se probouzela do světa, který vždycky existoval, ale byl jí skryt.

Jednoho večera, když se vrátila domů, našla na svém záznamníku vzkaz od kolegyně: „Lucie, prosím, ozvi se, objevila jsem v archivu starý dopis od jednoho benediktinského mnicha z Křivoklátska, je to z 15. století. Zmiňuje se o Týřově a něčem velmi, velmi zvláštním. A taky... o lidech s vlasy barvy plamene.“

Lucie pohlédla do zrcadla. Její zrzavé vlasy zářily v odlesku lampy. A pod kůží na jejím předloktí se ona runa zdála být o něco ostřejší, o něco tmavší. Otázka už nezní, *proč zrovna já*, ale co teď. Věděla, že se její osud právě protnul s osudem prastarého prokletí.